

Красимир Шапразов

Чудовището

1

Беше в един от ония чудни мигове, когато през пелената на опиянението през съзнанието се изправят зрими удивителни образи, но Х., моят приятел, прекъсна съзерцанието ми пред чашата, в която не съзирах още стиховете на Маларме за бирената пяна, по простата причина, че не беше бира, а ракия, да, ракия беше и никакви видения не обясняваха разумно защо бяхме погълнали вече толкова много от тази течност, далеч в дъното на опушения шумен бар три момчета ни съзерцаваха и както ми се струваше, се усмихваха, така че Х. най-накрая ме убеди да излезем навън, за да глътнем малко чист, хладен въздух, имал да ми казва нещо, но най-вече да сме излезели, и изведнъж бях обзет от силно желание да го последвам, обикновено се противя, но сега исках да разсея натрапчивите си видения които напиреха ли, напиреха от подземията на подсъзнанието ми, моите скрити страхове и тревоги, напиреха през дупките в паметта, отпушени от алкохола, и не без тайната мисъл да се облекча от напрежението навън, край контейнерите за смет, тъй като минаваше полунощ и сърцето ми лудо заби.

2

Излязох, като се олюлявах, усетил в тила си приковани погледите на трите момичета от дъното на бара, така преминах покрай празните маси под студените немигащи очи на луминисцентните тела, завих към изхода почти без да се спъвам, и задръстените ми дробове за пръв път от толкова часове поеха трескаво големи глътки чист въздух, докато Х. се беше отдалечил на десетина крачки пред мен между натрупаните каси с амбалаж, контейнерите и кошовете с отпадъци, които воняха. Постоях няколко мига, преди да го последвам и да видя какво става с него, с Х., и с какво искаше толкова важно да ми казва, докато усетих най-напред лек полъх на вятър и едра капка падна върху сгорещеното ми, обърнато към звездите лице, въздухът внезапно-така усетих-се сгъсти, уплътни се въздухът, стана студено и звездите се изгубиха в още по-гъст мрак там горе, светкавица озари рязко и болезнено спящият свят, през унеса се стреснах и под усиливащите се капки дъжд видях някак странно изкривена фигурата на моя приятел, забързах към него, той нещо слабо викаше, ръцете му се издигаха към небето и паднаха в един миг като отсечени покрай тялото му, а аз се опитвах да се приближа до него и като в сън не ми се удаваше, незначайна сила сякаш бе сковала краката ми, докато усетих ново раздвижване на въздуха, но този път не беше вятър, не, беше плисък на криле, огромни криле на демон, но това е невъзможно, премина през мозъка ми, в същия миг ги видях и крилете, и съществуването, комуто принадлежаха, видях го вцепенен, животно, подобно на което никой никога не е виждал, една глава по-високо от мен, и дори бих казал, че имаше нещо човешко в походката му въпреки външния вид, подобни твари съм виждал само по филмите за динозаври и други страхотии, но тези филми едва ли плашеха някой друг освен малките деца, докато това пред мен изглеждаше твърде живо, опасно истинско, с мазни лъскави люспи върху мускулестите гърди, ръцете, или лапите бяха изключително тънки за масивното му, излъчващо страховита мощ тяло, и макар да бях най-малко на седем-осем метра, усетих как ме блъсна в носа остра миризма на кръв и разложена плът, непознато гниещо месо, животното приближаваше към замръзналия като мен Х., крилата му се влачеха по земята, ако всичко не се развиваше толкова бавно и в такива подробности, щях да помисля, че е сън, и сега исках да е сън, когато кривите крака със завити нокти с олюляване се приближаваха до моя

приятел, чуваше се тежкия звук „туп-туп-туп“ и Х. изкрещя „Боже“, призоваваше бога, което не беше правил никога, и пак, и пак, същият вик, и аз исках да закрещя с всичка сила, да се затичам и да го издърпам от опасността, да викам за помощ, най-малкото, когато люспестият звяр се спря пред Х. и внезапно изви покритата си с рогови израстъци глава към мен, в моята посока, така че се смразих като камък и викът ми спря в гърлото от тези две горящи с тъмен пламък очи без клепачи, после рязко наведе глава към Х., той викаше с последни сили за помощ, но никой не ни чуваше, пък и едва ли някой би помогнал от проклетия бар, помислих бързо, освен онези три момичета, отново извика Х., моят език онемя в пресъхналата уста, видях как Х. държи ръката си, а тя е откъсната до лакътя от нея шурти кръв като река, блесна нова мълния и в същия миг беззвучно и с непостижимо по скорост движение лапата на звяра удари главата на моя приятел, чу се хрущане като строшена метална пръчка и със застинал в устата вик главата на Х. падна и се претърколи в мократа земя, търколи се със страшни мъртви очи и спря на крачка пред мен, политнах назад и щях да падна, ако до мен не беше стената, политнах и се опрях с гръб на някакъв склад, така че стоях и в стомаха ми напиреха диви викове за помощ, но до гърлото не стигаха, нито звук, и не издавах друго освен тихо, почти беззвучно хълцане, звярът бавно тръгна към мен, фиксираше ме с огромните си очи с форма на бадеми, очи без клепачи, не бързаше, виждах отново пулсиращите под люспестата кожа мускули, кривите крака с извити нокти, погледът ми се спираше като прикован върху безобразната жабешка уста, стърчаха криви и остри зъби, звярът идваше и тежките му стъпки разплискваха локвите под неспиращия дъжд, блестящи кинжали стърчаха от жабешката уста и от нея се стичаше кръв и лига, звярът идваше все по-близо и непоносимо бавно и мъчително, лента на бавни обороти, идваше към мен звярът и сладникавата миризма на кръв и гнило ме обгръщаше на мътни, горещи талази, и в тоя миг на парализа, който скова тялото и нервите ми и всяка воля у мен, взрян в горящите очи, които ме приближаваха с дебнещи стъпки на звяра, с удивление си помислих нещо нелепо, абсурдно, че очите на това животно, което току що бе убило приятеля ми по най-зверски начин, което идваше да убие и мен, мигове преди шока, който бе надвиснал над мен, си помислих, че тези очи са пълни с тъга и самота.

3

Тогава аз се приближих, без да бързам, нямаше как да избяга, щях да го настигна с един скок, приближих го, мислех да постъпя с него както с другаря му, както всички жители на тази планета, които имаха нещастieto да ме съзрат и които ме гледаха с толкова ненавист и отвращение, не ми оставяха просто избор с убийствената омраза, която четях в очите им, трябваше да ги унищожавам, когато ги срещах, не никакъв избор, освен с ярост да разкъсвам тези слаби тела, които можеха толкова силно да ме мразят, защото всяко същество иска да бъде обичано, с всяка форма и външен вид, както е създадено, и обичта е, която създава реалността, телата, децата, красотата е невъзможна без любов, омразата убива винаги безпогрешно, така че вече се готвех да го разкъсам и да изпия кръвта му, откривайки, че очите му се взират в моите без онази ненавист, дали така ми се стори, тези очи ме гледаха с разбиране и нещо като съжаление ме гледаха очите му, да, спрях ръката си, готова за убийство, съвсем близо до побелялото от ужас лице, дъждът се усилваше, усетих крилата си да се вдървяват от студа, трябваше да полетя, да се сгрея, час по-скоро или да приема по-топли форми, спрях пред този човек с искреното желание, учудващо и за мен, да му дам шанс да живее, макар всеки, който ме е видял трябва да умре, защото бе смъртна опасност за мен човек да научи че съществувам, ако научеха че ме има, един цял свят щеше да ме преследва да ме гони докато ме унищожи, погледнах го право в очите и го попитах, иска ли да живее, той трескаво пое въздух и каза, моля те, искам, при което го накарах да се закълне, да обещае, че никому нищо няма да казва, че никой няма да научи какво е видял, че няма да казва, че съществувам, да обещае и се закълне, при никакви обстоятелства, каквото и да става в този и всички следващи светове, да не издава моето съществуване, сега и винаги под безкрайното черно небе, и искам да се закълне, и той обеща и се закле, едва се съдържах да го разкъсам, да раздера гърдите и вътрешностите му, да отхапя главата, беше естествено за пребиваването ми в това хищно тяло, създадено за убиване, машина за смърт, като едва се съдържах, оставих следите от ноктите си върху гърдите му, раздрах го леко от шията надолу, но не смъртоносно, колкото да се покаже кръвта му и понеже не можех повече да се съдържам пред сладкия мирис на кръв, отстъпих бързо назад ускорих крачки и с мъка раздвижих крилата си, бяха замръзнали,

и когато най-сетне се отделих от мократа земя, в мен остана тягостното чувство, че не биваше все пак да го оставям жив, защото това ще донесе само беди и на мен, и на него, защото ставаше нещо странно, обземаше ме привързаност към този човек, който толкова искаше да живее, в бронираното ми тяло нахлу малко късче топлина сред космическия студ на моята самота, усетих привличането му, толкова приятно чувство, на което с мъка се опитах да се противопоставя, и после отново почувствах слабост в крилете, спуснах се отново, не ме напускаше тревожната мисъл, че започва нещо нова и красиво, за първи път, и опасно, отново дълбоко в мен под бронята и люспите, много дълбоко в мен, навътре някой питаше защо не го убих, да, защо не го убих и как можех да повярвам на обещанието му да забрави какво е виждал, като че ли можеше да ме забрави.

4

... тръгнах напосоки из безлюдните улици, по които в тази дъждовна нощ не минаваше никой, дори случайно, цял разтреперан, докоснах раните на гърдите ми, не бяха рани, само дълбоки одрасквания, но кръвяха, не можех да повярвам, че съм още жив и съзнанието ми като удавник се бореше за въздух, за капка смисъл във всичко, което беше станало в тази наркотична луда нощ, мозъкът ми се затваряше в себе си и отказваше да работи, да проумява, повтаряйки, че всичко това не се е случвало, че е лош сън, и продължавах да вървя под дъжда без посоки, когато чух някой да вика за помощ, изтръпнах, нима отново, сърцето ми лудо заби и кръвавата картина с Х. се върна в съзнанието ми, видях как притича пред мен момиче с руса коса и тъмна рокля и се сви във входа, едва сега разбрах, че вече почти съм стигнал до дома, момичето трепереше и хълцаше неудържимо, приближих и го попитах гони ли го някой, какво се е случило, мога ли да му помогна, когато сам се нуждаех от помощ след всичко, което преживях, то продължи да плаче, погледна ме с ужас, но не побягна, изглежда се успокояваше, отново му заговорих и попитах не иска ли да ѝ помогна, тя кимна, предложих ѝ да я заведа до дома, живея в съседния вход и искам да ѝ помогна, да се изсуши и успокой, тя се съгласи неочаквано за мен и аз дори се развеселих, виждайки до мен едно уплашено същество, когато и сам едва излизах от шока, така че стигнахме до асансьора, влязохме в него, хвърли ми плах поглед, качихме се, влязохме в апартамента ми на самотник, и беше и смешно, и хубаво как търсех дрехи, с които да се преоблече, и варях, суетейки се, чай, намерих дрехи, с които Е. (така се казваше), се преоблече, и затърсих аспириин или нещо подобно, докато тя ми разказваше много бързо, както ми се стори, за втори път, историята как била нападната от луди тийнейджъри, излизащи от дискотека, как бягала, а те я гонели, гонели я с всички сили и подвиквали ужасни неща след нея, докато се отскубнала и срещнала мен, и усетила, че може да ми има доверие (не зная защо каза това), и само след минути като стари познати ние пиехме чай и аз се любувах на русата ѝ коса, дълбоките тъмни очи, неочаквано Е. откри че под блузата ми избиват петна кръв, и поиска да я съблека, за да промие раните, аз се възпротивих почувстввал отново опасност, но тя настоя и когато свалих блузата, видяхме четири пресни белега, успоредни и дълги осем сантиметра, който продължаваха да кръвят, така че Е.

ме попита дали съм се бил, не отговорих нищо, тя затърси препарат за дезинфекция, открихме шише йод и Е. намаза дълбоките кървящи резки, едва се сдържах да не закрепя от йода, неусетно ръцете ни се докоснаха, беше много странна и очарователна в ризата ми, в която се бе облякла, а тъмните ѝ като безкрайна нощ навън очи бяха пълни с приближаваща мекота, бяха като черни бездни тези толкова тъмни очи, усетих как пропадам в тези меки вселени, в безвъздушното пространство, докато ръцете ми се обвиха около гъвкавото ѝ тяло, и миг пропаднах напълно, устните ни се сляха, тъмните бездни ме погълнаха, понесох се далеч от земята, в един далечен, тъмен, непознат, но ласкав и топъл свят, който ме посрещна под водопада от блестящи руси коси.

5

Празнувахме рождения ден на малката Е., която кръстихме на името на майка ѝ, жената която ме дари с толкова безмерно щастие през всичките тези последни шест години, години изпълнени с много хармония и обич, и взаимни интереси, години, които заглушиха болката от предишните ми разочарования и страдания, и в тоя ден освен жена ми Е., с която съдбата ни събра при толкова трагични обстоятелства, моят тригодишен син и петгодишната ми дъщеря, чийто рожден ден празнувахме, и приятелят ми К., човек който бе споделял нашите битки и радостите в живота, страната беше в криза, но двете деца бяха радостни и щастливи, тортата разрязана и всички около масата бърбяхме весело за какви ли не дреболии, безкрайния боксов рунд на новоизлюпените политици, които удивително си приличаха и тази година със заучените си клишетото лъжи и обещания, развеселявахме и трима ни, кой знае защо ми се струваше, че Е. е отново тъжна и замислена, въпреки че отговаряше на шегите и усмивките ни, така неусетно минавахме часовете под тихите звуци на музиката и веселите крясъци на децата, празничните свещи и чашите шампанско със захаросани ръбове, чийто звън отекваше светло и широко в просторната гостна, и К. за втори път разказваше един и същи анекдот, явно виното му бе подействало, но беше забавно, докато неочаквано се взря първо в жена ми, после в мен, замисли се и потърка леко с пръстите на двете си ръце слепоочията си, сякаш мъчейки се да се съсредоточи или разсее, не разбирах ясно, какво се опитва да си спомни, след което тихо, като изчака децата ни да се отдалечат в другата стая при телевизора, попита в пространството между двама ни с Е. дали вярваме в съществуването на чудовища, да, чудовища, така каза и аз напразно се опитвах да проумея има ли скрит смисъл казаното, въпроса му тоест, или шампанското все повече го хваща, докато Е. някак неочаквано, какво толкова бе станало в края на краищата, намръщи се, красивите ѝ черти се изкривиха, но след миг тръсна глава енергично и сетне лицето ѝ изплува отново от облака руси коси, беше пак гладко и светло без сянка грижа, внезапно си помислих, че годините въобще не ѝ се отразяват, така че помолих К. да ни обясни какво иска да каже, за какви чудовища говори, що за детинщини са му влезли в главата, при което К. заговори малко нервено и забързано, че напоследък му се случило нещо, което го накарало...хм...да, да се замисли, сигурно било от

годините и суеверие, или от четене на произведения на арабски мистици, че в света имало сили творящи само зло и дори представляващи злото, беше нелепо в празничния ден К. да ни говори за обсебване от духове, разбира ли колко нетактично постъпва, ако само правилно разбирах неясните му разсъждения, та той се замислял дали силите били абстрактни и възможно ли било злото да се явява в точно определени, негови си форми, случило му се нещо страшно, но направо не може да говори за случката, не можело ли злото да се явява не като състояние на човека или настроение като гняв, омраза и жажда за мъст, а като отделно, страховито същество, излъчващо гибел и смърт, при което сигурно и аз съм се намръщил, К. ме погледна малко гузно и бързо смени темата, ама как се изложили нашите онзи ден на мача в Н-н, и като допи бързо-бързо чашата си, отиде да целуне децата за сбогом, те вече клюмаха за сън, въпреки настояванията ни да остане каза, че вече приближава полунощ и улиците не са безопасни вече нито за жени, нито за мъже, боже, какви времена дойдоха, така че като се олюляваше леко, се запъти към антрето, не ми позволи да му хвана шлифера, каза че то и за сам човек било трудна работа, напълнявал, облече бързо шлифера, на вратата ме погледна някак особено като че искаше да каже нещо, но не посмя, бързо, с крадливи стъпки в мен се промъкна неясно подозрение без форма и ясен образ, К. се шумугна в асансьора и пропадна надолу по етажите, тревогата си отдадох на виното и късния час, така че след като се сбогувахме се върнах, седнах до масата, след минути с мен беше и Е. уморените от дългия празник деца вече заспиваха в леглата си, където бяха изпопадали, Е. се върна, върна се с джин, седна на коленете ми взе ръцете ми в своите, и отново откривах, че очите ѝ са две непостижими черни бездни в ореола от златни коси.

6

Докато стояхме, уморени и щастливи, попитах Е. дали не вали навън, счуха ми се удари на дъждовни капки по стъклата, тя отиде да погледне на терасата и когато се върна, нещо дълбоко забравено бликна в мен и дали заради странните приказки на К., или за да се избавя от заключенията в подсъзнанието ми тревоги, този път докрай й казах, че съм щастлив с нея, обичта ми ме подтикваше да се разкрия докрай, и казах, че съм щастлив с нея, обичта ми ме подтикваше да се разкрия докрай, че съм щастлив и много благодарен, че тя, Е., ми е дала всичко, което един човек може да желае в мечтите си дори, и аз също бих искал да й отговоря, като нищо никога не съм крил от нея, освен едно, без да усещам какво правя, станах и се отправих към бюрото, на дъното на което държах винаги заключена малка каса, отворих я трескаво и измъкнах статуетката, демонът сякаш се беше ухилил, крилата му бяха смачкани и блестящите очи от лазурит гледаха като живи, но това беше само статуетка, поднесох я на Е. като при жертвоприношение, стоеше онемяла, но това е само статуетка, извиках аз, след което в един дъх излях всичко, трупано цели шест години, разказах й всичко от онази нощ, как Той уби моя приятел под дъжда, как кръвта течеше в черната кал, и предсмъртните викове на Х. за помощ, която не му дадох, да, не му помогнах с нищо, докато той умираше пред очите ми, от страх, и как измолих живота си страхливо срещу обещанието никога на никого да не казвам, че съм Го видял, чудовището, но мина толкова време и днес искам да го разкажа на нея, да не остане нищо скрито, защото толкова я обичам, най-любимия човек, да не остане нищо, нищо, което съм крил в себе си, и поднасям и най-последната си тайна, като и подадох черната статуетка, изображението на седемгодишния кошмар, уверен, че се спасявам завинаги от болката, от угризенията, заровени дълбоко в душата ми, да, уверен бях, че всичко най-сетне свършва, завинаги, от този миг и нищо повече не ще помрачи дните ни.

Бях шокиран, Е. също стана, движеше се като сомнамбул, не я бях виждал да се движи така, обгърнала с двете си ръце статуетката и се отдалечи на няколко крачки от канапето, издавайки болезнен вик, исках да й кажа да внимава да не събуди децата, започвах да съжалявам, че съм се заловил да казвам за своите страхове и минали кошмари, прехвърляйки ги на любимия човек, когато видях Е. да крещи, да, на мен крещеше, не си спомнях да ми е крещяла никога през всичките тези години, ти обеща, така крещеше, на никого да не казваш, така крещеше, лицето й беше намръщено както по време на разговора с К. преди половин час, а аз все още нищо не разбирам, не, не исках да разбера, Е. крещеше още по-силно, с пълен глас, яростно, ти обеща, викаше, защо не си държиш на думата, защо ме предаде, така крещеше Е., чертите на лицето й се разкриваха, кръвта много бързо замръзна във вените ми докато гледах и бавно обезумявах, докато виждах как любимото лице се променя с ужасяваща бързина, Е. се променяше, очите й ме гледаха страшно като горящи въглени, кожата на лицето и главата се опъваше като барабан, пукаше се кожата, под нея се показваше мазна зелена плът, цялото и тяло, без да помръдне от мястото си, се разтърсваше от мощни гърчове, сякаш в нея имаше някой друг, роклята се разкъса, но под нея не бяха гърдите, които бях целувал, парчета кожа и месо падаха по пода, кракът й се разкъса и под него се подаде рогово, безобразно коляно, докато с ужас, изненада и безкрайна болка и угризение видях пред себе си люспестата, отвратителна нечовешка плът, крещях, че не, това е невъзможно, но беше така, крещях на Е. да спре, да не прави това, да ме наказва по този начин, да не изчезва, тя отговори само, че било късно, заклинах я в децата ни, какво ще стане с тях, плачех и крещях, а вместо прекрасното лице пред мен беше озъбената муцуна на звяра с безобразната му жабешка уста, от лицето и главата стърчаха рогови плочки и израстъци и две големи бадемове очи без клепачи се вираха в мен с хоризонталните си змийски зеници, помисли за децата, изкрещях отчаяно, Е. не ми отговори, нямаше я Е. ридаех, а чудовището пред мен се приближаваше и крилете му събаряха чаши и вази по пътя си, децата, промълвих аз и тогава видях, защото бог не отне душата ми милостиво веднага, те стояха на вратата и ни гледаха, две малки дракончета с тъжни бадемове очи, покрити с люспи, с безобразни опашки, криви ноктести крака и

жабешка уста, едното по-голямо от другото, прегърнати и все още с толкова човешка мъка в очите поисках сърцето ми да спре, и от горестния, отвратителен писък, който издадоха вътрешностите ми пламнаха с адски пламък, и То се приближаваше, влачейки криле, омагьосан гледах дългите, неправдоподобно тънки и нежни ръце, отпуснати до мускулестите гърди, покрити с люспеста броня преливаща в тъмнозелено и блестящо сиво, приближаваше се като машина на смърт, и за сетен път погледнах бездънните, нечовешки черни очи и извиках, обичам те, за да чуя идващият от бездната глас, от едно чуждо време, който стигаше до мен като през дълбока вода, забавен, с глухо кълтене, и гласът каза, че също ме обича, но аз не съм изпълнил обещанието, нарушил съм клетвата, и страшната паст се наведе над мен и разкъса врата ми, кръвта рукна, болеше, много болеше, и преди да потъна в мрака, с мъка, угризения и отчаяние видях трите хищни драконски муцуни над мен, ухилени, и преди да пропадна в бездната, чух как изкрещяха, а гласът им бе отвратителен, тягостен писък и режеше мозъка, три чифта нечовешки очи ме гледаха и ми крещяха чудовище, да, чудовище, на мен крещяха, така викаха трите озъбени усти и се впивах в тялото ми, значи аз бях чудовището, премина през гаснещото ми съзнание, но вече никой не ме задържаше и аз полетях неудържимо надолу, в бездънния мрак и самота.

КРАЙ

© Красимир Шапразов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/518>]